

ת"פ 55079/05 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו נג'מה

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

ת"פ 15-05-55079 מדינת ישראל נ' אבו נג'מה

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוזד טל מושקוביץ

המאשימה

נגד

אחמד אבו נג'מה

ע"י ב"כ עוזד אדלבי

הנאשם

גור דין

הנאשם, כבן 21, הורשע על פי הודהתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של יידויaben לעבר כל'i תחבורה, בניגוד לסעיף 332א(א) לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען, כי איזורי ולו' עובדים כמאמבטחים בעיר דוד, ובמסגרת עבודתם הם מבצעים סיורים רכובים בשכונות נוף ציון, שנמצאת בתחום שכונת ג'בל מוכבר, במטרה לאבטוח את התושבים היהודיים.

ביום 25.5.15 בשעות הערב, נסעו השניים במסגרת עבודתם הרכב עם חולנות ממוגנים, ובשעה 20:00 עמד הנאשם בצד הדרך יידהaben לעבר הרכב, אשר נסע באותה עת במהירות של כ-30 קמ"ש. האבן פגעה בפח בחלקו האחורי של הרכב, וכתווצה מכך נגרם שקע בפח של הרכב.

הנאשם הודה, כי במעשהיו אלה יידהaben לעבר כל'i תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסייע בתיחותם של הנוסעים בכל'i התחבורה, או את מי שנמצא בקרבת כל'i התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכל'i התחבורה, בנסיבות שיש בהן כדי לגרום פחד או בהלה.

הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש, אך הוסכם, כי הנאשם יהיה רשאי לטיעון, כי זרק את האבן לעבר הרכב **בטעות** בשל אופן נסיעתם של המאמבטחים.

בשים לב להיות הנאשם מתחת לגיל 21 בעת ביצוע העבירה, הוגש תסקير מטעם שירות המבחן.

שירות המבחן ציין, כי מדובר בבחור צעריר, הנמצא בשלב של גיבוש זהות העצמית שלו, וכי ניכרים באישיותו קווים

עמוד 1

ילודתיים, קשיים להתמודד באופן בוגר עם מצבים מלחיצים ונטיה להגיב באימפרוביזציה.

מайдך, ציין שירות המבחן, כי הנאשם הינו בחור פעיל, בעל קשרים חברתיים טובים וכיישורים במספר תחומים, אשר גדל בסביבה נורמטיבית, הנעדר קווים אלימים. שירות המבחן ציין, כי התלבט בבוואו לגבי המלצה לעניין העונש, אך, בסופו של תסוקיר ציין שירות המבחן, כי למרות ערנותו לחומרת העבירה, יש מקום לנקט בגישה עונשית, חינוכית ושיקומית, שתכול הטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, בשילוב עם מאסר על תנאי ומבחן למשך שנה.

התביעה טענה, כי אין לקבל את המלצה השירות המבחן, וביקשה להעמיד את מתחם העונש ההולם בין 15 ל-30 חודשים מאסר בפועל, ולמকם את הנאשם בתחום המתחם.

ב"כ הנאשם טען, כי מתחם העונש ההולם במקרה דין "חייב להתחיל מעונש שאינו כולל מאסר בפועל", ולחילופיו בิกש לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

במתן גזר הדין, נצדד במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין.

אין מחולקת, כי הערך החברתי שנפגע הינו שמירה על חייהם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך. מידת הפגיעה בערך החברתי לא הייתה גבוהה.

אשר למידניות העונשה הנהוגה, כרגע, מאז תיקון 113, כל צד הגיש פסיקה התומכת, לשיטתו, בעמדתו העונשית.

כך, לדוגמה, הציגה התביעה את ע"פ 12/2000, בו הוטל מאסר לתקופה של 10 חודשים בגין עבירה דומה, ואת ת"פ 3589-10-13, של בית משפט זה אשר הטיל 18 חודשים מאסר בפועל על קטין (בית המשפט העליון הפחיתה את עונש המאסר ל-12 חודשים).

מайдך, הציג ב"כ הנאשם פסקין דין בהם הוטלו עונשים קלים יותר, כמו ת"פ 43923-07-14, של בית משפט זה, בו הוטלו על הנאשם 6 חודשים מאסר, מתוכם 4 חודשים בפועל ממש וחודשיים בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הציג גם את ת"פ 13-08-1090 של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 14.10.13, בו הוטל על הנאשם מאסר ממש 78 ימים.

אשר לנسبות הקשורות ביצוע העבירה - אני מוכן לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי לא קדם תכנון לביצוע העבירה, וכי הנזק שנגרם מביצוע העבירה לא היה גדול. מайдך, ברור, כי כאשר מידים אבן לעבר רכב נסע, עלול הדבר לגרום לנזק כבד, לרבות מוותו של אדם, וכבר היו דברים מעולים.

אשר לנسبות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - ברור, כי האבן נזרקה לעבר רכב של יהודים, אשר ביצעו את

עובדתם באזרה, וגם אם אקבל את טענת הנאשם לפיה זرك את האבן לעבר הרכב **גמ** בשל אופי נסיעתם של המאבטחים, הרי שאין בטענה זו כדי לשלול את העובדה שמדובר ברכב אבטחה של יהודים.

בית משפט זה נתקל מדי יום בתופעות של יידי אבניים לעבר כלי רכב, ותופעה זו אינה פוסקת. בית המשפט העליון קבע כבר לפני שנים רבות, כי בראש השיקולים הענישתיים בעבירות של יידי אבניים, יש להעמיד את גורם הרתעה:

"למען ישמעו המערער עצמו ובראש ובראשונה עבריינים בכוח, ולא יזידון עוד. טענה שלא נגרם נזק בטלה היא ומושלתת כל יסוד. רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבניים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק, לבין זריקת אבניים העוללה להביא לקטילת חי אדם, במיוחד בהבאים בחשבונם שמדובר בזריקת אבניים על כלי רכב תוך נסיעתו" (ע"פ 255/88, פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י מג 3, 575 בעמ' 577).

יפים לעניין זה גם דבריו של כב' הנשיא א' ברק, בע"פ 8164/04, פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י נח 3, 577, כדלקמן:

"קטינות אינה יצרת חסינות, ולעתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול, בעליים במשקלם על השיקול השיקומי. אכן, לעיתים הצורך למנוע את ביצוע העבירה בעתיד, עולה במשקלו על הצורך לשקם את העבריין" (יציין, כי במקרה דנן אין מדובר בקטין).

במקרה אחר, בו יידה מערער ابن אחית לעבר מכונית, קבע כב' השופט נ' סולברג, בין היתר, כדלקמן:

"קטינות, כשהיא עצמה, לא יכולה שתהיה כתריס בפני פורענות, כחסינות מפני מאסר. אדרבא, על פי רוב, לא כך, אלא בהיקבץ ייחדיו נסיבות מיוחדות... רבים ממידי האבניים הם קטינים, ואף על פי כן לגבי מרביתם, אין מנוס מפני הרחקה עונשית אל מאחורי سور גדר ובריח, למען יראו ויראו הם ואחריהם שכמותם. ההרתעה היא הכרח בכל יגונה. הכליאה בבית הסוהר נועדה לבטא את חומרתה של העבירה, את פגיעתה הרעה, את מסוכנותה, שהרי פשוט וברור, כי יידי ابن אל עבר מכונית נוסעת, הרי אסון, סכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. علينا להקדים תרופה למכה ולא להמתין לניפוי גולגולתו של נוסע במכונית שנרגמה באבן. כמובן, כבר היו דברים מעולם במקומותינו, פגיעות קשות בגוף ובנפש, גם קטלניות. שיקומם של עבריינים עיריים הרי הוא חשוב מאוד, אך בטחון הציבור, שלמות הגוף וח"י אדם חשובים עוד יותר" (ע"פ 5026/12, פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים ביום 10.2.13).

בנסיבות המקירה דנן, אני קובע, כי מתחם הענישה נע בין 6 ל-24 חודשים מאסר.

אשר לנסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה (בתוך המתחם) - ברור, כי הטלת מאסר על הנאשם תפגע בו, לרבות בשל גילו ובשל האמור בתסקיר שירות המבחן.

כפי שצין ב"כ הנאשם, הוריו של הנאשם, אשר שימשו כמפקחים על מעצר הבית בו היה נתון, נפגעו. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירה ולנ�新 אין עבר פולוי.

נראה שב"כ הנאשם היה מודע להמלצתו המקלה של שירות המבחן ולוונשים המוטלים בגין עבירות דומות, ולפיכך הציע להטיל על הנאשם מסר שירות שירוצה בעבודות שירות, לתקופה שתיקבע לפי שיקול דעתו של בית המשפט. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במקרה חריג, המצדיק חריגה מהعنישה הנוגגת, וזאת גם בשים לב לשיקולי שיקום ולהמלצת שירות המבחן. ב"כ הנאשם ביקש גם להתחשב בתשעת הימים בהם היה הנאשם במעצר, ובעובדת כי לאחר מכון שוחרר למעצר בית מלא במשך 9 חודשים, ורק לאחרונה הוקלו תנאי השחרור בערובה.

כאמור, ביקש ב"כ הנאשם להתייחס אל במקרה חריג, המצדיק ענישה חריגה ומקלה, וזאת גם בשים לב למסקירת החיבור שהוגש מטעם שירות המבחן.

כידוע, תסוקיר שירות המבחן הינו בוגדר המלצה בלבד, ובבוא בית המשפט לגזר את דיןו של הנאשם, עליו להתייחס גם להיבט הציבורי, ולא רק להיבט האישי של הנאשם.

בהבאי' בחשבו את טענות הצדדים ואת האמור בתסוקיר שירות המבחן, נראה לי, כי גם במקרה דנן, אין מנוס מהטלת מסר בפועל, ואולם, למורת זאת, לא אמضا את הדין עם הנאשם.

אשר על כן, אני מטיל על הנאשם עונש כדלקמן:

1. מסר לתקופה של 6 חודשים, בגיןימי מעצרו, דהיינו מיום 25.5.15 עד יום 2.6.15. הנאשם יתיצב לריצוי עונש המסרו בימ"ר ניצן איזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 1.6.16 בשעה 09:00 כשברשותו תעוזת זהות או דרכן.

על הנידון לחתם את הכניסה למסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיפוי של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

2. מסר על תנאי במשך 12 חודשים, ואולם הנאשם לא ישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו על עבירה של סיכון חי' אנשים במצויד בנטיית תחבורת, או ידי או ירי של בן או חפץ אחר לעבר כל תחבורה, וירושע עליה.

3. אני מחייב את הנאשם לפצות כל אחד מהמתלוננים בסך של 5,000 ₪. הסכומים יופקדו תוך 90 ימים

בקופת בית המשפט, ויעברו למתלוננים לפי פרטיהם שתמסור התביעה.

יש לשלווח העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, במעמד הצדדים.